

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 51

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 28 ianuarie 2009

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII			
1.	— Decizie privind convocarea Camerei Deputaților în sesiune ordinară	2	
1.	— Decizie privind convocarea Senatului în sesiune ordinară	2	
DECRETE			
62.	— Decret privind trecerea în rezervă a unui general de brigadă cu o stea din Serviciul Român de Informații	2	
63.	— Decret privind numirea în funcția de adjunct al directorului Serviciului Român de Informații	3	
64.	— Decret privind rechemarea unui ambasador.....	3	
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
12.	— Hotărâre privind organizarea și funcționarea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale	4-9	
DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU			
162.	— Decizie pentru numirea domnului Mihnea Cosmin Costoiu în funcția de secretar de stat la Ministerul Educației, Cercetării și Inovării	10	
163.	— Decizie privind numirea doamnei Raluca-Elena Irofti în funcția de consilier personal în cadrul Cancelariei Primului-Ministru — Cabinetul Primului-Ministru		10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
3.	— Decizie a președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind încetarea concesiunii miniere pentru exploatarea resurselor/rezervelor de nisip și pietriș din perimetrul Vețel—Deva, județul Hunedoara.....		11
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI			
	Hotărârea din 13 mai 2008 în Cauza S.C. Editura Orizonturi — S.R.L. împotriva României		11-16

DECIZII**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR****DECIZIE****privind convocarea Camerei Deputaților în sesiune ordinară**

În temeiul art. 66 alin. (1) și (3) din Constituția României, republicată,
Camera Deputaților este convocată în prima sesiune ordinară a anului 2009
în ziua de luni, 2 februarie 2009, ora 14,00.

**PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ROBERTA ALMA ANASTASE**

București, 26 ianuarie 2009.
Nr. 1.

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
SENATUL****DECIZIE****privind convocarea Senatului în sesiune ordinară**

În temeiul art. 66 alin. (1) și (3) din Constituția României, republicată,
se convoacă Senatul în prima sesiune ordinară a anului 2009, în ziua de
2 februarie, ora 15,00.

**PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ**

București, 27 ianuarie 2009.
Nr. 1.

DECRETE**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****DECRET****privind trecerea în rezervă a unui general de brigadă cu o stea
din Serviciul Român de Informații**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. b) și ale art. 100 din Constituția României,
republicată, ale Legii nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările
și completările ulterioare,
având în vedere propunerea directorului Serviciului Român de Informații,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul general de brigadă cu o stea Raicu *Vasile* Constantin
trece în rezervă.

**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU**

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

**PRIM-MINISTRU
EMIL BOC**

București, 26 ianuarie 2009.
Nr. 62.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind numirea în funcția de adjunct al directorului
Serviciului Român de Informații**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere propunerea directorului Serviciului Român de Informații,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul general de brigadă cu o stea Cocoru *Gheorghe Dumitru* se numește în funcția de adjunct al directorului Serviciului Român de Informații.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 26 ianuarie 2009.
Nr. 63.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind rechemarea unui ambasador**

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Art. 1. — Domnul Bogdan Mazuru se recheamă din calitatea de ambasador extraordinar și penipotențiar al României în Republica Federală Germania.

Art. 2. — Domnul Bogdan Mazuru își va încheia misiunea în termen de cel mult 90 de zile de la publicarea prezentului decret.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

București, 26 ianuarie 2009.
Nr. 64.

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind organizarea și funcționarea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 40 alin. (1) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 4 și art. 19 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 221/2008 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale, precum și al art. 12 alin. (2) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

CAPITOLUL I

Organizarea și funcționarea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale

Art. 1. — (1) Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale se organizează și funcționează ca organ de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, în subordinea Guvernului, având rolul de a realiza politica Guvernului în domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și ale societății bazate pe cunoaștere, prin reorganizarea Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației.

(2) Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale are sediul în municipiul București, Bd. Libertății nr. 14, sectorul 5.

Art. 2. — Obiectivele Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale sunt următoarele:

a) de a asigura dezvoltarea strategiilor și reglementarea unitară în domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și ale societății bazate pe cunoaștere;

b) de a defini obiectivele strategice în domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și ale societății bazate pe cunoaștere;

c) de a defini, aplica, monitoriza, evalua și coordona politicile în domeniu;

d) de a defini cadrul normativ-metodologic, funcțional, operațional și financiar necesar aplicării politicilor, de a urmări armonizarea legislației naționale cu cea a Uniunii Europene și de a prelua acquis-urile comunitare în domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și societății bazate pe cunoaștere;

e) de a asigura coordonarea celorlalte autorități publice în vederea realizării coerenței politicilor și implementării strategiilor guvernamentale în domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și societății bazate pe cunoaștere;

f) de a asigura comunicarea cu structurile societății civile și cu cetățenii, pentru a da consistență obiectivelor și politicilor;

g) de a asigura administrarea, gestionarea eficientă și atribuirea spre utilizare a bunurilor proprietate publică din domeniul său de activitate, în condițiile legii;

h) de a elabora, finanța, aplica, monitoriza, evalua, promova și administra programe și proiecte în scopul atingerii obiectivelor definite în documentele strategice;

i) de a stimula dezvoltarea regională și locală, precum și pe cea a sectorului privat;

j) de a stimula dezvoltarea parteneriatului internațional.

Art. 3. — Pentru realizarea obiectivelor din domeniul său de activitate, Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale îndeplinește următoarele funcții:

a) funcția de strategie și reglementare — prin care planifică strategic, reglementează unitar și asigură elaborarea și implementarea politicilor în domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și ale societății bazate pe cunoaștere;

b) funcția de administrare și gestiune — prin care se asigură administrarea, gestionarea și atribuirea spre utilizare a patrimoniului său în mod eficient și cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare, administrarea și gestionarea acțiunilor la societățile comerciale la care Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale îndeplinește atribuțiile pe care statul român le are în calitate de acționar, precum și administrarea, gestionarea eficientă și atribuirea spre utilizare a pozițiilor orbitale atribuite României și a altor bunuri proprietate publică din domeniul său de activitate, în condițiile legii;

c) funcția de monitorizare, evaluare, promovare, coordonare și control al realizării politicilor în domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și ale societății bazate pe cunoaștere;

d) funcția de elaborare a cadrului normativ-metodologic, funcțional, operațional și financiar în care se realizează politicile în domeniu;

e) funcția de autoritate de stat — prin care se asigură urmărirea și controlul respectării reglementărilor în domeniul său de activitate;

f) funcția de reprezentare — prin care se asigură reprezentarea în organisme și organizațiile naționale, regionale și internaționale ca autoritate de stat, pentru domeniul său de activitate;

g) funcția de comunicare atât cu celelalte structuri ale administrației publice, cât și cu societatea civilă și cu cetățenii;

h) funcția de organism intermediar pentru promovarea societății informaționale — prin care se asigură implementarea măsurilor din Programul operațional sectorial pentru creșterea competitivității economice.

Art. 4. — (1) În realizarea funcțiilor sale, Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale îndeplinește următoarele atribuții principale:

1. definirea politicii și strategiei sectoriale în domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și ale societății bazate pe cunoaștere;

2. elaborarea obiectivelor strategice și tactice ale acestor sectoare și a planului de acțiuni pentru implementarea acestor obiective;

3. coordonarea activităților guvernamentale din domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale, potrivit dispozițiilor legale în vigoare;

4. exercitarea calității de unică autoritate publică în organizarea și coordonarea la nivel național a implementării

programelor și proiectelor de guvernare electronică și administrație electronică;

5. monitorizarea realizării programului de acțiuni și prezentarea Guvernului a unor rapoarte periodice privind stadiul de realizare a obiectivelor prevăzute în strategiile sectoriale în domeniu;

6. implementarea politicilor europene în domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și ale societății bazate pe cunoaștere, prin elaborarea cadrului normativ aferent fiecărui sector;

7. asigurarea cadrului legislativ și instituțional necesar pentru liberalizarea completă a piețelor de comunicații electronice și servicii poștale și armonizarea legislației naționale cu cea a Uniunii Europene în domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și ale societății bazate pe cunoaștere;

8. promovarea concurenței în toate segmentele piețelor de comunicații electronice, servicii poștale, tehnologia informației și servicii ale societății informaționale și ale societății bazate pe cunoaștere;

9. asigurarea condițiilor de exercitare a dreptului cetățenilor României de a avea acces la serviciul universal, astfel cum acesta este prevăzut de legislația specială, atât în domeniul comunicațiilor electronice, cât și în cel al serviciilor poștale;

10. protecția drepturilor și intereselor utilizatorilor, inclusiv prin luarea tuturor măsurilor necesare pentru ca utilizatorii să obțină un maxim de beneficii în condițiile unei piețe concurențiale, în ceea ce privește diversitatea ofertei, tarifele și calitatea serviciilor;

11. promovarea intereselor specifice ale utilizatorilor cu handicap și ale celor cu nevoi sociale speciale;

12. protecția drepturilor persoanelor, în special a dreptului la viață privată, cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal;

13. asigurarea integrității și securității rețelelor publice de comunicații electronice;

14. încurajarea investițiilor eficiente în infrastructură, promovarea și stimularea cercetării, dezvoltării, inovației și transferului de tehnologii în domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și ale societății bazate pe cunoaștere;

15. elaborarea politicii și strategiei de restructurare, privatizare și de atragere a investițiilor în domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și ale societății bazate pe cunoaștere;

16. inițierea și coordonarea procesului de privatizare a societăților la care îndeplinește atribuțiile pe care statul român le are în calitate de acționar;

17. inițierea, conducerea, finanțarea, monitorizarea și/sau implementarea de programe și proiecte proprii sau comunitare în domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și ale societății bazate pe cunoaștere, atribuirea conducerii programelor și proiectelor, în conformitate cu reglementările în vigoare;

18. inițierea, conducerea, finanțarea, monitorizarea, implementarea și operarea proiectelor și a programelor de informatizare a structurilor guvernamentale;

19. asigurarea finanțării pentru dezvoltarea coerentă a infrastructurii informaționale naționale a administrației publice;

20. coordonarea politicilor privind realizarea rețelelor publice de calculatoare, cu respectarea normelor recomandate de Uniunea Europeană;

21. înființarea și dezvoltarea de parcuri științifice și tehnologice, centre de inovare și incubatoare de afaceri, de transfer tehnologic și altele asemenea;

22. prognozarea, planificarea și programarea în proiectul de buget propriu a resurselor financiare necesare în vederea realizării politicilor în domeniul său de competență;

23. coordonarea derulării programelor de asistență financiară de la Uniunea Europeană în domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și ale societății bazate pe cunoaștere, potrivit obiectului acestora;

24. coordonarea aplicării acordurilor internaționale la care România este parte în domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și ale societății bazate pe cunoaștere;

25. asigurarea gestionării și utilizării eficiente a pozițiilor orbitale atribuite României;

26. administrarea, gestionarea și atribuirea spre utilizare a patrimoniului său și a altor bunuri proprietate publică din domeniul său de activitate, în mod eficient și cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare;

27. elaborarea principiilor de politică tarifară în domeniul serviciilor poștale;

28. inițierea și elaborarea de proiecte de acte normative în domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și ale societății bazate pe cunoaștere și supunerea lor spre aprobare Guvernului;

29. promovarea, propunerea și supunerea spre aprobare Guvernului a măsurilor necesare în vederea creării și dezvoltării cadrului instituțional în aceste domenii;

30. avizarea proiectelor de acte normative care conțin prevederi cu incidență în domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și ale societății bazate pe cunoaștere;

31. supunerea spre aprobare Guvernului a cadrului legislativ pentru stimularea dezvoltării sectorului privat al industriei de produse și servicii în domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și ale societății bazate pe cunoaștere;

32. publicarea standardelor și specificațiilor tehnice emise de Uniunea Europeană în domeniul său de competență;

33. inițierea și/sau selectarea de standarde în acord cu cerințele naționale și cu standardele internaționale în domeniu, propunerea spre adoptare a standardelor internaționale ca standarde naționale și adoptarea de reglementări tehnice pe plan național, zonal sau pe plan local, în domeniul utilizării frecvențelor radioelectrice, în domeniul echipamentelor de comunicații electronice și al compatibilității electromagnetice, al tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale;

34. definirea de indicatori specifici și scheme de analiză în vederea analizării, monitorizării și evaluării evoluției fenomenelor din domeniul său de activitate;

35. promovarea și dezvoltarea serviciilor de comunicații electronice prin intermediul internetului;

36. elaborarea reglementărilor necesare în vederea asigurării protecției mediului în domeniul comunicațiilor electronice și a utilizării frecvențelor;

37. planificarea, alocarea, monitorizarea și evaluarea utilizării de resurse pentru implementarea politicilor în domeniu;

38. comunicarea cu celelalte structuri ale administrației publice, cu societatea civilă și cu cetățenii, precum și cu furnizorii de produse și servicii în domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și ale societății bazate pe cunoaștere;

39. armonizarea politicii proprii cu cele din domeniul industriei, comerțului, educației, precum și din alte domenii, în conformitate cu Programul de guvernare;

40. promovarea sistemului educațional bazat pe tehnologia informației, în colaborare cu Ministerul Educației, Cercetării și Inovării;

41. promovarea, dezvoltarea, administrarea și coordonarea sistemelor informaționale la nivelul instituțiilor și entităților guvernamentale prin intermediul parteneriatelor;

42. promovarea și susținerea dezvoltării biotehnologiilor;

43. stimularea și monitorizarea participării României la programe și proiecte internaționale, comunitare și bilaterale în domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și ale societății bazate pe cunoaștere;

44. asigurarea reprezentării în instituții și organizații internaționale din domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și ale societății bazate pe cunoaștere, susținând în cadrul acestora politica și strategia în domeniu, aprobate de Guvernul României;

45. colaborarea cu instituții și organizații naționale și internaționale din domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și ale societății bazate pe cunoaștere, dezvoltarea și stimularea relațiilor cu acestea;

46. susținerea participării României la târguri, expoziții și alte asemenea manifestări internaționale în domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și ale societății bazate pe cunoaștere;

47. elaborarea și publicarea de rapoarte, studii și altele asemenea în domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și ale societății bazate pe cunoaștere, realizarea de studii, analize, monitorizări și alte activități în aceste domenii pentru evaluarea și controlul conducerii programelor și proiectelor; organizarea de seminarii și mese rotunde, acțiuni promoționale de imagine, informare și de conștientizare a publicului, putând contracta în aceste scopuri servicii de consultanță, expertiză, asistență tehnică și altele asemenea, în conformitate cu reglementările legale în vigoare;

48. promovarea convergenței media și a neutralității tehnologice, asigurând corelarea legislației în domeniul comunicațiilor electronice, al audiovizualului și al drepturilor de proprietate intelectuală;

49. exercitarea atribuțiilor ce îi revin potrivit legii, ca organ al administrației publice centrale, sub a cărei autoritate directă funcționează unități aflate în subordine sau în coordonare;

50. urmărirea și controlul aplicării prevederilor cuprinse în actele normative în vigoare, în acordurile internaționale în domeniul comunicațiilor electronice, serviciilor poștale, tehnologiei informației și al serviciilor societății informaționale și ale societății bazate pe cunoaștere, luând măsuri pentru prevenirea, înlăturarea și sancționarea nerespectării acestor prevederi, potrivit competenței recunoscute de acestea;

51. avizarea instrumentelor de plată cu acces la distanță, de tipul internet banking, home-banking sau mobile-banking;

52. avizarea serviciilor societății informaționale, în conformitate cu legislația în vigoare;

53. implementarea măsurilor din Programul operațional sectorial pentru creșterea competitivității economice, în calitate de organism intermediar pentru promovarea societății informaționale, prin delegare de atribuții de către Autoritatea de management pentru Programul operațional sectorial pentru creșterea competitivității economice.

(2) Se desemnează Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale ca unică autoritate publică în organizarea și coordonarea la nivel național a programelor și proiectelor de guvernare electronică și administrație electronică.

(3) Domeniile în care se va asigura cu precădere accesul la informații publice și furnizarea de servicii publice către persoanele fizice și juridice sunt următoarele: sănătate publică, educație, situații de urgență, justiție, finanțe, administrație publică locală și centrală, combaterea fraudei, cultură și turism.

(4) Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale îndeplinește și alte atribuții prevăzute de actele normative în vigoare.

Art. 5. — (1) În exercitarea atribuțiilor sale, Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale colaborează cu celelalte ministere și autorități ale administrației publice centrale, cu autoritățile administrației publice locale, cu alte instituții publice, precum și cu persoane fizice și juridice.

(2) În vederea îndeplinirii atribuțiilor sale, Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale are dreptul să solicite informații de la ministere, de la celelalte autorități ale administrației publice centrale sau locale, precum și de la instituții publice.

(3) În calitate de organism intermediar pentru promovarea societății informaționale, Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale colaborează cu celelalte organisme intermediare, precum și cu Autoritatea de management pentru Programul operațional sectorial pentru creșterea competitivității economice.

(4) Delegarea de atribuții către Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale, în calitate de organism intermediar pentru promovarea societății informaționale, precum și reglementarea mecanismelor de coordonare și control ale acestuia de către Autoritatea de management pentru Programul operațional sectorial pentru creșterea competitivității economice se fac pe bază contractuală.

CAPITOLUL II

Conducerea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale

Art. 6. — (1) Conducerea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale se exercită de către ministru.

(2) Ministrul comunicațiilor și societății informaționale reprezintă ministerul în raporturile cu celelalte autorități publice, cu persoanele juridice și fizice din țară și din străinătate, precum și în justiție.

(3) Ministrul comunicațiilor și societății informaționale răspunde de întreaga activitate a ministerului în fața Guvernului, iar în calitate de membru al Guvernului, în fața Parlamentului.

(4) Ministrul comunicațiilor și societății informaționale îndeplinește, în domeniul de activitate al ministerului, atribuțiile generale prevăzute la art. 53 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, precum și orice alte atribuții specifice stabilite prin acte normative în vigoare.

(5) Ministrul comunicațiilor și societății informaționale este ordonator principal de credite.

(6) În exercitarea atribuțiilor ce îi revin, ministrul comunicațiilor și societății informaționale emite ordine și instrucțiuni, în condițiile legii.

(7) În activitatea de conducere a ministerului, ministrul comunicațiilor și societății informaționale este ajutat de 3 secretari de stat.

(8) Atribuțiile secretarilor de stat se stabilesc prin ordin al ministrului comunicațiilor și societății informaționale.

(9) Ministrul comunicațiilor și societății informaționale poate delega unele dintre competențele sale, în condițiile legii.

Art. 7. — (1) Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale are un secretar general, înalt funcționar public, numit în condițiile legii.

(2) Secretarul general asigură stabilitatea funcționării Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale, continuitatea conducerii și realizarea legăturilor funcționale dintre structurile ministerului.

Art. 8. — (1) Secretarul general îndeplinește atribuțiile și responsabilitățile prevăzute la art. 49 alin. (2) din Legea nr. 90/2001, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Secretarul general al ministerului îndeplinește și alte însărcinări stabilite de ministrul comunicațiilor și societății

informaționale sau prevăzute în regulamentul de organizare și funcționare al ministerului.

CAPITOLUL III

Structura organizatorică a Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale

Art. 9. — (1) Structura organizatorică a Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale este prevăzută în anexa nr. 1. În cadrul acesteia, prin ordin al ministrului comunicațiilor și societății informaționale, se pot organiza servicii, birouri, compartimente și colective temporare de lucru, având prioritate înființarea structurilor cu atribuții în implementarea programelor europene în domeniul tehnologiei informației și comunicațiilor.

(2) În structura Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale se organizează și funcționează, potrivit legii, cabinetul ministrului și cabinetele secretarilor de stat, cu personal propriu, căruia nu i se aplică prevederile Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Atribuțiile personalului din aparatul propriu al Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale se stabilesc prin regulamentul de organizare și funcționare al ministerului, aprobat prin ordin al ministrului.

Art. 10. — (1) În condițiile legii, la nivelul Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale se pot înființa unități de management de proiect, denumite în continuare UMP, în vederea asigurării unui cadru unitar pentru managementul proiectelor finanțate prin împrumuturi externe, contractate sau garantate de stat, rambursabile ori nerambursabile.

(2) Structura organizatorică, numărul de persoane, regulamentul de funcționare pentru fiecare UMP și, după caz, numărul de unități se vor stabili prin ordin al ministrului comunicațiilor și societății informaționale.

Art. 11. — (1) În structura Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale se organizează, la nivel de direcție generală, Organismul intermediar pentru promovarea societății informaționale, în vederea gestionării fondurilor structurale și implementării măsurilor cuprinse în Programul operațional sectorial pentru creșterea competitivității economice.

(2) Structura organizatorică și regulamentul de organizare și funcționare ale Organismului intermediar pentru promovarea societății informaționale vor fi stabilite prin ordin al ministrului comunicațiilor și societății informaționale.

(3) Organismul intermediar pentru promovarea societății informaționale va îndeplini atribuțiile delegate de către Autoritatea de management pentru Programul operațional sectorial pentru creșterea competitivității economice și/sau autoritățile de plată, pe bază contractuală.

(4) Organismul intermediar pentru promovarea societății informaționale funcționează cu un număr total de 60 de posturi.

Art. 12. — (1) Structura posturilor pe compartimente, încadrarea personalului, modificarea, suspendarea sau încetarea raporturilor de serviciu ori, după caz, a raporturilor de muncă se aprobă prin ordin al ministrului comunicațiilor și societății informaționale, cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare.

(2) Numărul maxim de posturi este de 188, exclusiv demnitarii și posturile aferente cabinetului ministrului.

(3) Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale preia, în mod corespunzător, toate drepturile și obligațiile Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, inclusiv personalul și bunurile mobile și imobile aflate în administrarea sau, după caz, în proprietatea acestuia, conform dispozițiilor legale în vigoare.

(4) Personalul necesar desfășurării activităților Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale se numește sau se angajează, după caz, cu respectarea dispozițiilor legale, în limita numărului maxim de posturi aprobat, ținându-se seama de competența profesională, de nivelul de pregătire, studiile de specialitate și vechimea în specialitate.

Art. 13. — Stabilirea numărului maxim de autoturisme și a consumului lunar de carburanți se face potrivit dispozițiilor legale în vigoare.

Art. 14. — Plățile pentru convorbirile telefonice fixe și mobile se efectuează în limita sumei de 200.000 lei anual din bugetul propriu aprobat al Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale.

CAPITOLUL IV

Dispoziții finale

Art. 15. — Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale are în subordine Agenția pentru Serviciile Societății Informaționale și în coordonare directă Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică — ICI București și Institutul Național de Studii și Cercetări pentru Comunicații — I.N.S.C.C. București, instituții prevăzute în anexele nr. 2 și 3.

Art. 16. — Unitățile la care Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale îndeplinește atribuțiile pe care statul român le are în calitate de acționar sunt prevăzute în anexa nr. 4.

Art. 17. — Anexele nr. 1—4 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 18. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 744/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 494 din 9 iulie 2003, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul comunicațiilor și societății informaționale,
Gabriel Sandu

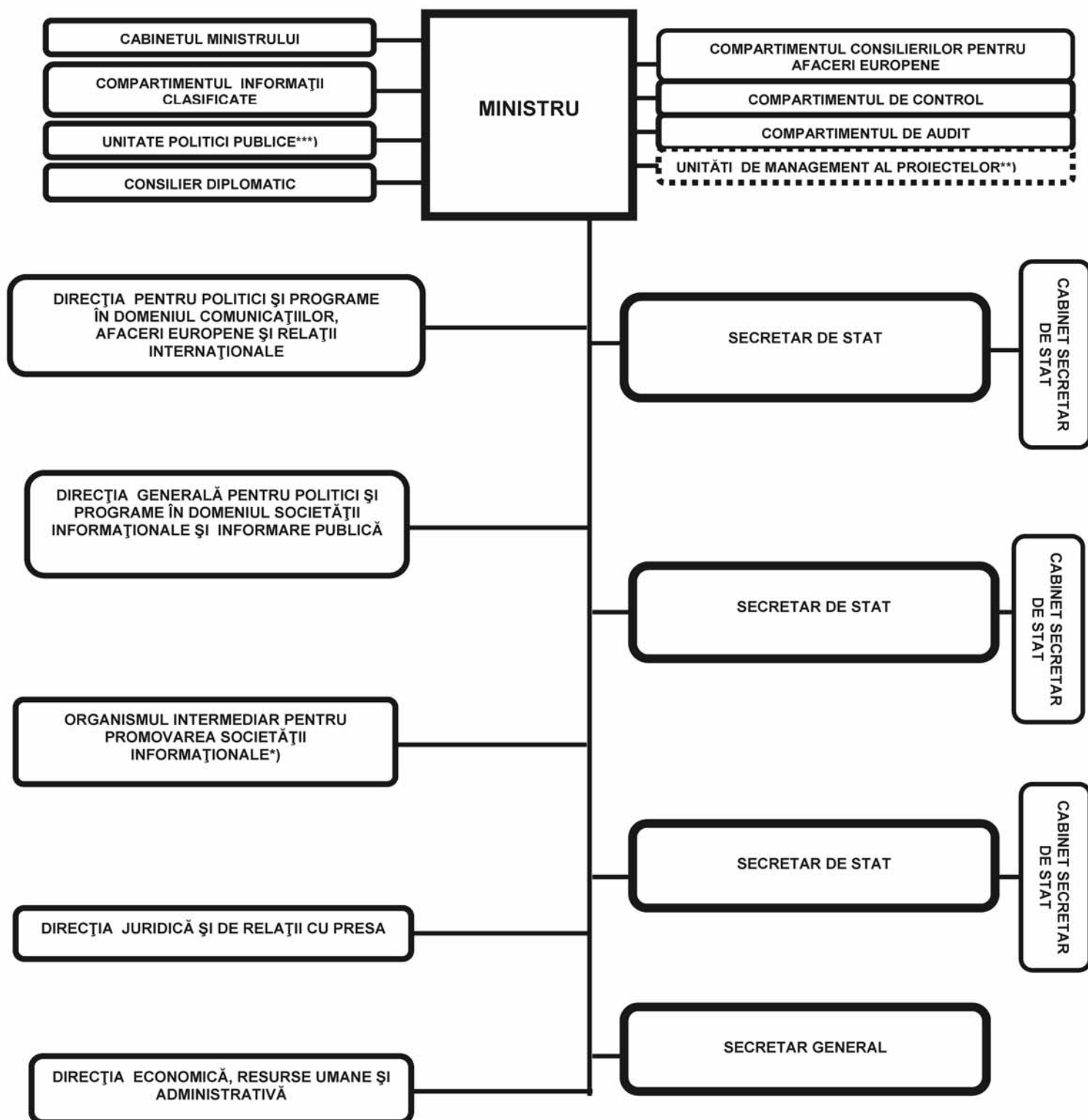
Ministrul interimar al administrației și internelor,
Dan Nica

Ministrul muncii, familiei și protecției sociale,
Marian Sârbu

Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Pogea

**STRUCTURA ORGANIZATORICĂ
a Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale**

Numărul maxim de posturi: 188,
exclusiv demnitarii și posturile aferente cabinetului ministrului.

*) Se organizează și funcționează la nivel de direcție generală

***) Se înființează ca unitate fără personalitate juridică, distinctă de structura organizatorică a ministerului

***) Se organizează și funcționează la nivel de compartiment.

ANEXA Nr. 2

UNITĂȚI
care funcționează în subordinea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale

Nr. crt.	Denumirea unității
1.	Agencia pentru Serviciile Societății Informaționale

ANEXA Nr. 3

UNITĂȚI
care funcționează în coordonarea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale

Nr. crt.	Denumirea unității
1.	Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică — ICI București
2.	Institutul Național de Studii și Cercetări pentru Comunicații — I.N.S.C.C. București

ANEXA Nr. 4

UNITĂȚI
**la care Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale îndeplinește atribuțiile
pe care statul român le are în calitate de acționar**

Nr. crt.	Denumirea unității
1.	Compania Națională „Poșta Română” — S.A.
2.	Societatea Națională de Radiocomunicații — S.A.
3.	Societatea Comercială „Romtelecom” — S.A.

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE**

**pentru numirea domnului Mihnea Cosmin Costoiu
în funcția de secretar de stat la Ministerul Educației,
Cercetării și Inovării**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Pe data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Mihnea Cosmin Costoiu se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Educației, Cercetării și Inovării.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOCContrasemnează:

Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Cătălin Ovidiu Baba

București, 27 ianuarie 2009.

Nr. 162.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE**

**privind numirea doamnei Raluca-Elena Irofti
în funcția de consilier personal în cadrul Cancelariei
Primului-Ministru — Cabinetul Primului-Ministru**

În temeiul prevederilor art. 15 lit. c) și ale art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite următoarea decizie:

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Raluca-Elena Irofti se numește în funcția de consilier personal în cadrul Cancelariei Primului-Ministru — Cabinetul Primului-Ministru.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOCContrasemnează:

Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Cătălin Ovidiu Baba

București, 27 ianuarie 2009.

Nr. 163.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

DECIZIE

privind încetarea concesiunii miniere pentru exploatarea resurselor/rezervelor de nisip și pietriș din perimetrul Vețel—Deva, județul Hunedoara

Având în vedere:

— Referatul Direcției generale inspecție și supraveghere teritorială a activităților miniere și a operațiunilor petroliere nr. 400.245 din 21 ianuarie 2009;

— art. 31 lit. b), în condițiile stabilite la art. 32, din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 37 alin. (1) din Legea nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite prezenta decizie.

Art. 1. — Concesiunea minieră de exploatare a resurselor/rezervelor de nisip și pietriș din perimetrul Vețel—Deva, județul Hunedoara, convenită prin Licența de concesiune nr. 2.316/2001, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și Societatea Comercială RIVIERA PRODCOM — S.R.L., cu sediul în comuna Vețel,

Str. Balastierei nr. 1, județul Hunedoara, în calitate de concesionar, încetează la data publicării prezentei decizii în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Bogdan Găbudeanu

București, 26 ianuarie 2009.

Nr. 3.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

HOTĂRÂREA

din 13 mai 2008

în Cauza S.C. Editura Orizonturi — S.R.L. împotriva României

(Cererea nr. 15.872/03)

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Josep Casadevall, președinte, Elisabet Fura-Sandström, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Alvin Gyulumyan, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 22 aprilie 2008, pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 15.872/03) îndreptată împotriva României, prin care o editură de drept român, S.C. Editura Orizonturi — S.R.L. (*reclamanta*), a sesizat Curtea la data de 29 aprilie 2003 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanta este reprezentată de administratorul și asociatul său unic, domnul Ioan Enescu. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de domnul Răzvan Horațiu Radu, agent al Guvernului român pe lângă Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

3. Societatea reclamantă a susținut în special că decizia din data de 13 ianuarie 2003 a Curții Supreme de Justiție, prin care a fost admis recursul în anulare formulat de procurorul general, a avut ca efect încălcarea dreptului său la un proces echitabil, așa cum este acesta recunoscut de art. 6 din Convenție, precum și a dreptului său la respectarea bunurilor, încălcându-se art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

4. La data de 4 ianuarie 2007, Curtea a hotărât să comunice cererea Guvernului. Invocând prevederile art. 29 § 3 din Convenție, aceasta a hotărât să se analizeze în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

A. Publicarea traducerii în limba română a romanului *Shōgun*

5. La data de 15 noiembrie 1985, editura română Univers și societatea americană Foreign Rights Inc., agent literar al romancierului James Clavell, au încheiat un contract referitor la publicarea de către editura Univers a unui număr de 35.000 de exemplare din romanul *Shōgun* de James Clavell, roman tradus în limba română de către doamna Doina Cerăceanu. Contractul stipula că drepturile de utilizare a traducerii efectuate de doamna Cerăceanu erau cedate de societatea Foreign Rights Inc., proprietara drepturilor, editurii Univers până la data de 15 noiembrie 1991.

6. La data de 23 noiembrie 1991, societatea reclamantă a încheiat cu doamna Cerăceanu un contract pentru publicarea a

50.000 de exemplare ale romanului *Shōgun*, pentru o sumă de 280.000 lei. Pentru a obține acest contract, doamna Cerăceanu îi dăduse de înțeles societății reclamante că deține drepturile de exploatare asupra traducerii sale.

7. La puțin timp după semnarea acestui contract, doamna Cerăceanu a acordat unei alte edituri, Azur, drepturi exclusive în vederea publicării traducerii sale a romanului *Shōgun*. Ulterior, societatea reclamantă a reziliat contractul încheiat cu doamna Cerăceanu.

8. La data de 15 iulie 1992, societatea reclamantă a încheiat cu F.A. un contract în vederea traducerii aceluiași roman. Conform art. 7 din acest contract, F.A. își asuma întreaga responsabilitate pentru caracterul original al traducerii sale. La o dată ce nu a fost precizată, reclamanta a publicat 50.100 de exemplare ale traducerii efectuate de F.A.

9. Dorind să publice și traducerea efectuată de doamna Cerăceanu, societatea reclamantă s-a întors împotriva societății Azur, iar la data de 24 iulie 1992 cele două edituri au încheiat un contract de asociere în participațiune referitor la publicarea unui număr de 60.000 de exemplare ale traducerii efectuate de doamna Cerăceanu după romanul *Shōgun*. La data de 12 august 1992 a fost introdus pe piață un tiraj de 64.814 exemplare, sub sigla ambelor edituri, Azur și Orizonturi.

10. La data de 29 septembrie 1992, când contractul de asociere în participațiune a fost executat în întregime, doamna Cerăceanu și-a retras drepturile de la editura Azur.

B. Acțiunea având ca obiect despăgubiri introdusă de doamna Cerăceanu pentru plagiat

11. La data de 22 decembrie 1992, doamna Cerăceanu a chemat în judecată în fața Tribunalului București societatea reclamantă și pe traducătorul F.A., acuzându-i că i-ar fi plagiat traducerea romanului *Shōgun*.

12. La data de 28 februarie 1996, după 20 de înfățișări, doamna Cerăceanu și-a completat cererea făcută în fața Tribunalului București cu un al doilea capăt de cerere referitor la prejudiciul suferit din cauza publicării unui număr de 64.814 exemplare ale traducerii sale de către editurile Azur și Orizonturi. Societatea reclamantă afirmă că acest capăt de cerere nu a fost niciodată dezbătut în fața instanțelor.

13. În urma unei cereri de strămăturare întemeiate pe motive de bănuială legitimă, formulată de societatea reclamantă, cauza a fost trimisă spre judecare Tribunalului Județean Argeș.

14. Tribunalul a dispus efectuarea mai multor expertize de specialitate de către experți traducători pentru a stabili originalitatea traducerii, precum și o expertiză contabilă.

15. La data de 16 ianuarie 1997, doamna Cerăceanu a depus la dosarul Tribunalului Județean Argeș un document, înregistrat la fila cu nr. 121 din dosar, arătând că Foreign Rights Inc., agentul literar al lui James Clavell, deținea toate drepturile asupra traducerii în limba română a romanului *Shōgun*.

16. Prin Sentința din data de 13 iulie 1999, Tribunalul Județean Argeș a respins acțiunea doamnei Cerăceanu. Acesta a constatat că fuseseră efectuate 4 expertize, două de către experți propuși de reclamantă și două de experți propuși de pârâți. Dintre acești 4 experți, B., T. și I. au constatat existența plagiatului, în timp ce A.I.I. a considerat că traducerea lui F.A. era o creație originală. Instanța a constatat că, ulterior, T. depusese un raport complementar, excluzând existența plagiatului. Instanța a considerat convingătoare expertizele lui T. și A.I.I., care constatau originalitatea traducerii efectuate de F.A. și, așadar, lipsa plagiatului. Mai mult chiar, instanța a statuat că societatea reclamantă nu își putea asuma răspunderea pentru traducerea efectuată de F.A., deoarece contractul încheiat între acesta și societatea reclamantă stipula în mod expres că responsabilitatea pentru originalitatea traducerii îi revenea în exclusivitate traducătorului.

17. Doamna Cerăceanu a formulat apel împotriva acestei sentințe, arătând că expertizele urmăreau să demonstreze că traducerea efectuată de F.A. era un plagiat.

18. Prin Decizia din data de 4 aprilie 2000, Curtea de Apel Pitești a admis apelul traducătoarei, a casat Sentința din data de 13 iulie 1999 și a statuat că traducerea lui F.A. era un plagiat și

că pârâții trebuiau să își asume în mod solidar consecințele acestui act, deoarece contractul încheiat între F.A. și Orizonturi, care stipula că F.A. își asumă întreaga responsabilitate pentru traducerea sa, nu îi era opozabil doamnei Cerăceanu. Curtea de Apel Pitești i-a obligat pe pârâți să plătească *in solidum* suma de 196.441.622 lei românești (ROL) din cauza publicării unui număr de 50.100 de exemplare ale romanului *Shōgun* tradus de F.A.

19. Curtea a mai statuat că doamna Cerăceanu suferise un prejudiciu distinct din cauza publicării de către editurile Orizonturi și Azur a unui număr de 64.814 exemplare ale traducerii sale a romanului și a obligat societatea reclamantă să îi plătească suma de 253.637.658 ROL.

20. F.A. și societatea reclamantă au formulat un recurs, care a fost admis prin Decizia definitivă din 19 iunie 2001 a Curții Supreme de Justiție. Pe fond, această instanță a respins acțiunea introdusă de traducătoare, statuând, pe baza expertizelor aflate la dosar, că traducerea efectuată de F.A. nu era un plagiat.

C. Recursul în anulare formulat de procurorul general al României și cererile formulate în fața Curții Europene a Drepturilor Omului

21. La data de 17 septembrie 2001, doamna Cerăceanu a sesizat Curtea cu două cereri, dintre care una înregistrată sub nr. 31.250/02, referitoare la acțiunea în plagiat.

22. La data de 6 noiembrie 2001, doamna Cerăceanu a formulat un memoriu în fața procurorului general al României, solicitând acestuia să introducă un recurs în anulare împotriva Deciziei definitive din data de 19 iunie 2001.

23. La data de 19 iunie 2002, procurorul general a introdus un recurs în anulare în fața Curții Supreme de Justiție și a solicitat anularea Deciziei din data de 19 iunie 2001 în temeiul art. 330 alin. 2 din Codul de procedură civilă. Criticând aprecierea făcută de Curtea Supremă de Justiție asupra expertizelor efectuate, procurorul general a considerat că Decizia din data de 19 iunie 2001 era vădit eronată și a solicitat rejudecarea cauzei și constatarea existenței plagiatului.

24. Reclamanta a informat Curtea Supremă de Justiție printr-un memoriu că a introdus două cereri în fața Curții Europene a Drepturilor Omului și a afirmat că „parchetul a formulat recursul în anulare abia după ce i-am prezentat răspunsul pe care l-am primit de la Curtea Europeană a Drepturilor Omului de la Strasbourg, care mi-a acceptat cele două cereri”.

25. Avocatul din partea Foreign Rights Inc. a informat Curtea Supremă de Justiție că Foreign Rights Inc. deținea în exclusivitate drepturile de utilizare a traducerii efectuate de doamna Cerăceanu și că aceasta din urmă nu putea, așadar, fără acordul din partea Foreign Rights Inc., să încheie contracte în vederea publicării traducerii sale. Acesta a depus la Curtea Supremă de Justiție copia diferitelor documente relevante, inclusiv a contractului încheiat cu doamna Cerăceanu.

26. Prin Decizia din data de 13 ianuarie 2003, Curtea Supremă de Justiție a statuat că expertiza „reputatului” traducător B. demonstrase că F.A. plagiase traducerea doamnei Cerăceanu și, prin urmare, a admis recursul în anulare, a casat în întregime Decizia din data de 19 iunie 2001 ca vădit neîntemeiată și a confirmat Hotărârea din data de 4 aprilie 2000 a Curții de Apel Pitești, atât în ceea ce privește capătul de cerere referitor la plagiat, cât și în ceea ce privește publicarea de către editurile Orizonturi și Azur a circa 64.000 de exemplare ale romanului. Reclamanta a fost obligată să plătească, pe de o parte, în solidar cu F.A., suma de 196.441.622 ROL pentru plagiat și, pe de altă parte, suma de 253.637.658 ROL. În decizia sa, Curtea Supremă de Justiție nu a făcut nicio trimitere la probele depuse de Foreign Rights Inc.

D. Contestația în anulare și cererea de revizuire

27. La data de 29 ianuarie 2003, societatea reclamantă și F.A. au formulat o contestație în anulare împotriva Deciziei din data de 13 ianuarie 2003. Aceștia au arătat că procurorul general nu solicitase anularea Deciziei din data de 19 iunie 2001 decât în ceea ce privește capătul de cerere referitor la plagiat și că, prin urmare, anularea restului dispozitivului deciziei, referitor

la publicarea în colaborare cu Azur a traducerii efectuate de doamna Cerăceanu, era ilegală.

28. Invocând art. 49, 51 și 320 din Codul de procedură civilă, avocatul din partea Foreign Rights Inc. a formulat o cerere de intervenție în numele societății reclamante. Această cerere a fost respinsă prin Încheierea de ședință din 15 martie 2004, pe motivul că ea nu putea fi prezentată în afara analizei fondului. Prin aceeași încheiere de ședință, Curtea Supremă de Justiție a amânat analiza contestației în anulare.

29. La data de 7 februarie 2003, societatea reclamantă și F.A. au solicitat revizuirea Deciziei din data de 13 ianuarie 2003. Aceștia au arătat că atunci când a statuat asupra recursului în anulare, Curtea Supremă de Justiție s-a pronunțat, cu încălcarea art. 322 alin. 2 din Codul de procedură civilă, asupra unui capăt de cerere ce nu fusese invocat de procurorul general în recursul său în anulare, și anume asupra publicării în colaborare a unui număr de circa 64.000 de exemplare.

30. Prin două decizii diferite din data de 15 noiembrie 2004, Curtea Supremă de Justiție a respins ca neîntemeiate cererea de revizuire și contestația în anulare.

E. Executarea silită începută împotriva reclamantei

31. La data de 11 ianuarie 2006, doamna Cerăceanu a chemat în judecată reclamanta cu două acțiuni având ca obiect executarea silită a creanței sale, constatate prin Decizia din data de 13 ianuarie 2003 a Curții Supreme de Justiție, confirmând Decizia din data de 4 aprilie 2000 pronunțată de Curtea de Apel Pitești.

32. Printr-o primă acțiune, ea a solicitat Judecătoria Sectorului 1 București să dispună poprirea conturilor reclamantei. Prin cea de-a doua acțiune, ea a solicitat Secției comerciale a Tribunalului București să dispună deschiderea procedurii de faliment împotriva reclamantei.

1. Cererea de poprire a conturilor reclamantei

33. Prin Sentința din data de 18 ianuarie 2006, Judecătoria Sectorului 1 București a respins o cerere de poprire a conturilor reclamantei, formulată de doamna Cerăceanu. Judecătoria a considerat că executarea silită era prescrisă.

34. Prin Decizia din data de 28 iunie 2006, Tribunalul București a admis recursul doamnei Cerăceanu împotriva Sentinței din data de 18 ianuarie 2006. Tribunalul a dispus executarea silită prin poprirea conturilor reclamantei până la achitarea datoriei sale în valoare de 45.022,93 lei noi românești (RON), constatată prin Decizia din data de 13 ianuarie 2003.

2. Deschiderea procedurii de faliment împotriva reclamantei

35. Prin Sentința din data de 14 aprilie 2006, Tribunalul București a admis cererea doamnei Cerăceanu și a dispus deschiderea procedurii de faliment în privința societății reclamante, pe motivul că aceasta nu își achitase datoria în valoare de 45.022,93 RON constatată prin Decizia din data de 13 ianuarie 2003. Din acest fapt instanța a dedus că societatea debitoare nu făcuse dovada că nu se afla în stare de insolvabilitate. Mai mult, instanța a mai considerat că:

„Faptul că debitoarea își achită obligațiile către bugetul consolidat de stat nu răstoarnă prezumția că aceasta nu ar avea disponibilități bănești necesare acoperirii datoriilor sale exigibile, așa cum este creanța creditorilor Cerăceanu Doina, prezumție ce reiese din prevederile art. 36 din Legea nr. 64/1995, cu modificările ulterioare.”

Instanța a dispus interzicerea vânzării părților sociale ale societății reclamante și poprirea tuturor conturilor sale bancare. A fost numit un administrator judiciar, iar instanța a stabilit la suma de 2000 RON remunerația lunară pe care societatea va trebui să i-o plătească acestuia.

36. Reclamanta a formulat recurs împotriva acestei sentințe.

37. La data de 15 septembrie 2006, aceasta a consemnat o sumă în valoare de 45.022,93 RON la dispoziția instanței, cu precizarea „consemnare sumă p[entru] Dosarul nr. 1.899/3/2006 CAB — Secția a V-a comercială”.

38. Din certificatul fiscal eliberat reclamantei la data de 30 mai 2007 rezultă că nu avea nicio datorie față de stat.

39. La data de 20 iunie 2007, Curtea de Apel București a respins recursul societății reclamante. Decizia a fost redactată la data de 25 iunie 2007.

40. Procedura de faliment a continuat în fața Tribunalului București.

41. În urma unei cereri de strămutare întemeiate pe motive de bănuială legitimă, formulată de societatea reclamantă, cauza a fost transmisă spre judecare Tribunalului Județean Argeș prin Decizia din data de 8 februarie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

42. Procedura de faliment se află în prezent pe rolul Tribunalului Județean Argeș.

43. La data de 25 septembrie 2007, societatea reclamantă a consemnat la Casa de Economii și Consemnațiuni, la dispoziția doamnei Cerăceanu, suma de 45.022,93 RON. Ulterior, aceasta a încasat suma respectivă.

F. Alte proceduri relevante

1. Condamnarea pentru fraudă a doamnei Cerăceanu

44. În urma plângerii reclamantei, prin soluția dispusă prin ordonanța procurorului din data de 15 octombrie 2004 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București, doamnei Cerăceanu i-a fost aplicată o amendă administrativă în valoare de 10.000.000 ROL pentru săvârșirea faptei de înșelăciune în contractul încheiat la data de 23 noiembrie 1991 cu editura reclamantă. În urma unui recurs ierarhic al părții interesate, această soluție a fost menținută la data de 5 ianuarie 2005.

45. În urma plângerii doamnei Cerăceanu, prin Sentința din data de 25 februarie 2005 a Judecătoria Sectorului 1 București, soluția dispusă de procuror a fost menținută. Instanța a reținut că, la încheierea contractului din data de 23 noiembrie 1991, doamna Cerăceanu îi dăduse de înțeles în mod fraudulos cocontractantului său, și anume editurii reclamante, că avea dreptul să autorizeze publicarea traducerii sale a romanului *Shōgun*. Or, agenția Foreign Rights Inc. New York era cea care, în urma unui contract încheiat anterior cu traducătoarea, avea, în realitate, dreptul să autorizeze reeditarea traducerii în limba română a romanului. Așadar, traducătoarea nu putea autoriza reeditarea traducerii sale fără acordul agenției. În ciuda faptului că ea cunoștea aceste aspecte legale ce decurgeau din contractul său din 1985 încheiat cu agenția, aceasta indusese în eroare cu bună-știință editura Orizonturi. Instanța a constatat că doamna Cerăceanu i-a cauzat editurii un prejudiciu de 218.000 ROL, adică remunerația prevăzută prin contractul din 23 noiembrie 1991.

46. Recursul doamnei Cerăceanu împotriva acestei sentințe a fost respins prin hotărârea Tribunalului București din data de 20 mai 2005.

47. În urma sancționării doamnei Cerăceanu pentru înșelăciune, reclamanta a formulat o nouă cerere în revizuire a Deciziei din data de 13 ianuarie 2003. Această cerere a fost respinsă de Înalta Curte de Casație și Justiție la data de 29 ianuarie 2008.

2. Acțiunea civilă în constatare

48. La data de 7 ianuarie 2005, reclamanta a chemat-o în judecată pe doamna Cerăceanu în fața Tribunalului București cu o acțiune civilă prin care solicita instanței să constate că pârâta nu avea dreptul să autorizeze reproducerea traducerii în limba română a romanului *Shōgun*.

49. Prin Sentința din data de 6 aprilie 2005, Tribunalul București a admis acțiunea și a constatat că doamna Cerăceanu nu mai avea drepturi de proprietate intelectuală asupra traducerii pe care i-o cedase prin contract agentului autorului. Tribunalul a reținut că drepturile de autorizare a reeditării traducerii în discuție îi aparțineau agenției Foreign Rights Inc. New York.

II. Dreptul intern pertinent

50. Prevederile esențiale din dreptul intern relevant referitor la recursul în anulare sunt descrise în hotărârile *Brumărescu împotriva României*, [MC], nr. 28.342/95, §§ 32—33 CEDO 1999-VII și *S.C. Mașinexportimport Industrial Group S.A. împotriva României*, nr. 22.687/03, 1 decembrie 2005, § 22.

51. Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58 din 25 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 28 iunie 2003, art. 330—330⁴ din Codul de procedură civilă ce reglementau recursul în anulare au fost abrogate. Totuși, în temeiul prevederilor tranzitorii, hotărârile

judecătorești pronunțate până la data intrării în vigoare a ordonanței erau supuse căilor de atac existente la data la care au fost pronunțate hotărârile.

52. La data evenimentelor, procedura de faliment era reglementată prin Legea nr. 64/1995 din 22 iunie 1995, republicată, cu modificări, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004. Ea a fost modificată prin Legea nr. 249/2005 din 22 iulie 2005.

Legea nr. 64/1995 a fost abrogată prin Legea nr. 85/2006 din 5 aprilie 2006. Noua lege ce reglementează falimentul a intrat în vigoare la data de 20 iulie 2006.

ÎN DREPT

I. Asupra pretinsei încălcări a art. 6 din Convenție

53. Conform afirmațiilor reclamantei, Decizia din data de 13 ianuarie 2003 a Curții Supreme de Justiție, prin care s-a admis recursul în anulare formulat de procurorul general împotriva unei hotărâri definitive, a încălcat art. 6 § 1 din Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) a cauzei sale, de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...)”

54. Guvernul se opune acestui argument.

A. Asupra admisibilității

55. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Pe de altă parte, Curtea observă că nu este lovit de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, acesta trebuie declarat admisibil.

B. Asupra fondului

56. Guvernul subliniază că, în speță, spre deosebire de Cauza *Brumărescu*, recursul în anulare a fost introdus în scopul păstrării legalității și al unei interpretări coerente a prevederilor legale în vigoare. De asemenea, Guvernul arată că, spre deosebire de Cauza *S.C. Mașinexportimport Industrial Group S.A.*, în care recursul în anulare fusese introdus la cererea autorităților de stat, în speță litigiul s-a desfășurat între particulari, iar procurorul general a introdus recursul său în anulare la cererea uneia dintre părți.

Pe de altă parte, Guvernul afirmă că Hotărârea din data de 13 ianuarie 2003 a Curții Supreme de Justiție, prin care se admitea recursul în anulare, nu și-a produs efectele, deoarece reclamanta nu i-a plătit doamnei Cerăceanu sumele datorate.

57. Reclamanta contestă argumentele Guvernului. Aceasta arată că recursul în anulare intervenit într-un litigiu între particulari, motivat prin aprecierea eronată a probelor administrate, a încălcat legea internă în vigoare la data evenimentelor. Ea susține, pe de altă parte, că recursul în anulare a dus la deschiderea procedurii de faliment împotriva sa, exclusiv din cauza singurei sale datorii către doamna Cerăceanu, constatată prin decizia pronunțată în urma acestui recurs în anulare.

58. De asemenea, reclamanta arată că recursul în anulare a fost admis de Curtea Supremă de Justiție, care i-a impus să îi plătească doamnei Cerăceanu o despăgubire pentru drepturile sale de proprietate intelectuală asupra traducerii romanului *Shōgun*, în ciuda faptului că aceasta din urmă nu era titulara acestor drepturi. Reclamanta face trimitere în acest sens la constatările instanțelor din alte două proceduri, una penală, finalizată prin sancționarea doamnei Cerăceanu pentru înșelăciune în contracte, și alta civilă, prin care s-a constatat lipsa drepturilor de proprietate intelectuală asupra traducerii sale a romanului *Shōgun*.

59. Curtea reamintește că dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe, garantat de art. 6 § 1 din Convenție, trebuie să fie interpretat în lumina preambulului la Convenție, care enunță supremația dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante. Unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care prevede, printre altele, ca soluția dată în mod definitiv oricărui litigiu de către instanțe să nu mai poată fi supusă rejudecării (*Brumărescu*, citată anterior, § 61). Conform acestui principiu, niciuna dintre părți nu este abilitată să solicite

reexaminarea unei hotărâri definitive și executorii cu unicul scop de a obține o reanalizare a cauzei și o nouă hotărâre în privința sa. Instanțele superioare nu trebuie să își folosească dreptul de supervizare decât pentru a corecta erorile de fapt sau de drept și erorile judiciare, și nu pentru a proceda la o nouă analiză. Supervizarea nu trebuie să devină un apel deghizat, iar simplul fapt că pot exista două puncte de vedere asupra chestiunii respective nu este un motiv suficient de a rejudeca o cauză. Acestui principiu nu i se poate aduce derogare decât dacă o impun motive substanțiale și imperioase (*Riabykh împotriva Rusiei*, nr. 52.854/99, § 52, CEDO 2003-IX).

60. În speță, Curtea observă că reclamanta din procedura internă, în cazul de față un particular, a exercitat cele două căi de atac ordinare, apelul și recursul, pentru a-și arăta criticile referitoare la Sentința din data de 13 iulie 1999. Această sentință pronunțată în favoarea reclamantei a fost confirmată prin Decizia rămasă definitivă din data de 19 iunie 2001. Procurorul nu a intervenit în niciun moment în cadrul procedurii.

61. Curtea constată că în cauza de față se regăsesc două dintre elementele care au determinat Curtea, în Cauza *Brumărescu*, să constate încălcarea principiului securității raporturilor juridice și, prin urmare, încălcarea art. 6 § 1 din Convenție, și anume intervenția într-un litigiu civil a procurorului general care nu era parte în procedură și rejudecarea unei decizii definitive ce a dobândit autoritate de lucru judecat (vezi și *S.C. Mașinexportimport Industrial Group S.A.*, citată anterior, § 36).

62. În fine, Curtea constată că, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58 din 25 iunie 2003, recursul în anulare în materie civilă a fost desființat, autoritățile române recunoscând astfel, cel puțin indirect, că această cale de atac extraordinară era contrară principiului securității raporturilor juridice.

63. Aceste elemente îi sunt suficiente Curții pentru a constata că anularea Deciziei definitive din data de 19 iunie 2001 i-a încălcat reclamantei dreptul la un proces echitabil.

64. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 § 1.

II. Asupra pretinsei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

65. Reclamanta se plânge de faptul că Decizia din data de 13 ianuarie 2003 a Curții Supreme de Justiție a avut ca efect încălcarea dreptului său la respectarea bunurilor, astfel cum este acesta recunoscut în art. 1 din Protocolul nr. 1, care prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

66. Guvernul se opune acestui argument.

A. Asupra admisibilității

67. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Pe de altă parte, Curtea observă că nu este lovit de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, acesta trebuie declarat admisibil.

B. Asupra fondului

68. Reclamanta consideră că Decizia din data de 13 ianuarie 2003 a Curții Supreme de Justiție ce anulează Decizia definitivă din 19 iunie 2001 a constituit o încălcare a dreptului său la respectarea bunurilor, ingerință ce nu urmărea un scop de utilitate publică.

69. Guvernul consideră că ingerința în dreptul reclamantei la respectarea bunurilor era prevăzută de lege și urmarea un interes legitim, și anume repararea unei erori comise în aprecierea probelor de către instanțele care au judecat cauza înaintea.

70. Curtea reamintește că Decizia definitivă din data de 19 iunie 2001 a Curții Supreme de Justiție a statuat că reclamanta publicase în mod legal traducerea originală a romanului *Shōgun* efectuată de F.A. și a înlăturat orice

responsabilitate a acesteia în ceea ce privește faptele ce stau la baza prezentei cereri, și anume cu privire la orice obligație de plată către doamna Cerăceanu, referitor la publicarea traducerii romanului, efectuată de aceasta din urmă. Curtea constată că această decizie a fost pronunțată cu putere de lucru judecat și că nu era revocabilă. Așadar, reclamanta beneficia de o valoare patrimonială în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1, constând în dreptul de a edita o traducere în limba română a romanului *Shōgun*.

71. În continuare, Curtea constată că Decizia din data de 13 ianuarie 2003 a Curții Supreme de Justiție a anulat Decizia definitivă din data de 19 iunie 2001 și a statuat că reclamanta nu avea dreptul să publice traducerea romanului *Shōgun* și a condamnat-o să plătească suma de 45.022,93 RON cu titlu de daune-interese. Curtea consideră că această situație este similară cu cea a reclamantului din Cauza *Brumărescu* menționată mai sus. Așadar, Curtea apreciază că Decizia din data de 13 ianuarie 2003 a Curții Supreme de Justiție a avut ca efect privarea reclamantei de bunurile sale, în sensul celei de-a doua fraze a primului paragraf al art. 1 din Protocolul nr. 1 (vezi *Brumărescu*, citată anterior, §§ 73—74).

72. Curtea reamintește că o privire de proprietate ce intră sub incidența acestei a doua norme poate fi justificată numai dacă se demonstrează în special că ea a avut loc pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege. Mai mult, orice ingerință în folosirea proprietății trebuie să respecte criteriul proporționalității (*Brumărescu*, citată anterior, §§ 73—74).

73. În speță, Curtea observă că Guvernul invocă o eroare de apreciere a faptelor de către tribunal în Sentința sa din data de 13 iulie 1999 și de către Curtea Supremă de Justiție, în Decizia sa din 19 iunie 2001, și nu o eroare de drept, pentru a justifica ingerința în dreptul la respectarea bunurilor reclamantei. Or, în cazul de față, pârâta a putut să beneficieze de căile de atac ordinare pentru a contesta aprecierea faptelor în fața instanțelor superioare. Prin urmare, Curtea apreciază că, în ciuda marjei de apreciere de care dispune statul în materie, această așa-zisă eroare nu este suficientă pentru a legitima privarea de un drept dobândit în deplină legalitate în urma unui litigiu civil soluționat în mod definitiv (vezi și Hotărârea S.C. *Mașinexportimport Industrial Group S.A.*, citată anterior, § 46)

74. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

75. Conform art. 41 din Convenție,

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

1. Prejudiciul material

76. Într-o primă cerere de reparație echitabilă formulată în termenul acordat de Curte în acest scop, reclamanta solicită, pentru reparația prejudiciului său material și sub rezerva executării silite împotriva sa până la data hotărârii Curții, suma de 45.000 RON, actualizată cu rata inflației, sumă pe care aceasta a fost obligată să o plătească prin Decizia Curții Supreme de Justiție din 13 ianuarie 2003. În plus, aceasta îi solicită Curții să constate că gravele circumstanțe ale încălcării drepturilor sale nu pot fi remediate decât prin revizuirea deciziei pronunțate în urma recursului în anulare.

77. La data de 25 iunie 2007, în ziua redactării Deciziei din data de 20 iunie 2007 a Curții de Apel București, care confirmă în mod definitiv sentința ce autoriza deschiderea procedurii de faliment, reclamanta a adresat Curții o completare la cererea sa inițială de reparație echitabilă. Pe lângă pretențiile sale prezentate inițial, aceasta solicită suma de 214.345 euro (EUR) pentru pierderea de câștiguri din cauza deschiderii împotriva sa a procedurii falimentului, reprezentând beneficiul pierdut în baza contractelor aflate în curs de executare, precum și profitul estimat pentru următorii 3 ani, calculat în funcție de profitul realizat în ultimii 3 ani.

De asemenea, reclamanta solicită suma de 15.094 EUR pentru prejudiciul material ce acoperă plata lunară datorată lichidatorului judiciar, pentru perioada estimată a duratei procedurii de faliment. Aceasta arată că societatea fusese obligată la această plată lunară prin decizia de deschidere a acestei proceduri.

78. Prin scrisoarea din data de 17 octombrie 2007, reclamanta a informat Curtea că a plătit suma de 45.022,93 RON la care fusese obligată prin Decizia din data de 13 ianuarie 2003, suferind astfel un prejudiciu material concret, a cărui reparație o solicită.

79. Guvernul contestă aceste pretenții. Înainte de plata efectuată de reclamantă, el a arătat că aceasta nu plătitese suma pe care ar fi trebuit să o achite în temeiul Deciziei Curții Supreme de Justiție din data de 13 ianuarie 2003. În ceea ce privește celelalte sume solicitate, Guvernul susține că nu există nicio legătură directă între încălcarea invocată și pretinsul prejudiciu material suferit și că, în orice caz, cererile nu sunt dovedite.

80. Curtea reamintește jurisprudența sa bine stabilită conform căreia o hotărâre prin care se constată o încălcare atrage pentru statul pârât obligația juridică, în sensul Convenției, de a pune capăt încălcării și de a-i înlătura consecințele astfel încât să restabilească, pe cât posibil, situația anterioară acesteia.

Statele contractante sunt, în principiu, libere să aleagă mijloacele pe care doresc să le folosească pentru a se conforma unei hotărâri ce constată o încălcare, pronunțată într-o cauză în care ele sunt părți. Dacă natura încălcării permite o *restitutio in integrum*, statul pârât are obligația de a o îndeplini. Dacă, în schimb, dreptul național nu permite sau permite doar o înlăturare incompletă a consecințelor încălcării, art. 41 îi conferă Curții puterea de a-i acorda părții lezate, dacă este cazul, reparația pe care o consideră adecvată [(*Brumărescu împotriva României* (reparație echitabilă) [MC], nr. 28.342/95, § 21, CEDO 2001—I)].

81. De asemenea, Curtea reamintește că, în caz de încălcare a art. 6 din Convenție, aplicarea principiului *restitutio in integrum* presupune ca reclamantii să fie repuși, pe cât posibil, într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă nu ar fi avut loc încălcarea cerințelor acestei prevederi [(*Piersack împotriva Belgiei* (art. 50), Hotărârea din 26 octombrie 1984, seria A nr. 85, p. 16, § 12)].

82. Curtea constată că deja a acordat, atunci când a constatat încălcarea art. 6 din Convenție din cauza nerespectării principiului securității raporturilor juridice, sume cu titlu de prejudiciu material suferit în urma anulării unei decizii definitive (*Stetsenko împotriva Rusiei*, nr. 878/03, § 33, 5 octombrie 2006; *Braga împotriva Moldovei*, nr. 74.154/01, § 30, 14 noiembrie 2006).

83. În cauza de față, Curtea reamintește că a constatat încălcarea art. 6 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, din cauza anulării, în urma recursului formulat de procurorul general, a unei hotărâri judecătorești rămase definitivă, și anume Decizia definitivă din data de 19 iunie 2001 pronunțată de Curtea Supremă de Justiție, recunoscându-i reclamantei o valoare patrimonială certă.

84. În speță, Curtea observă că reclamanta i-a plătit creditoarei sale suma de 45.022,93 RON, în baza hotărârii pronunțate în recursul în anulare. Așadar, reclamantei trebuie să i se acorde această sumă în temeiul art. 41 din Convenție.

85. În ceea ce privește celelalte sume solicitate cu titlu de daune materiale, din cauza deschiderii procedurii de faliment, Curtea reamintește că, într-o cauză similară, nu a distins nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul solicitat. În ceea ce privește pierderile de câștig, Curtea a declarat că nu poate specula asupra eventualei evoluții economice a reclamantei (*S.C. Mașinexportimport Industrial Group S.A. împotriva României*, citată anterior, § 53).

86. Totuși, spre deosebire de situația reținută în cauza S.C. *Mașinexportimport Industrial Group S.A.*, din dosar nu rezultă că societatea reclamantă se confrunța cu dificultăți financiare înainte de recursul în anulare litigios (*S.C. Mașinexportimport Industrial Group S.A. împotriva României*, citată anterior, §§ 20 și 51). Situația de faliment a societății reclamante este

consecința directă a recursului în anulare ce face obiectul prezentei cereri. Prin urmare, aceasta a suferit un prejudiciu semnificativ ce trebuie să dea ocazia unei despăgubiri [vezi, *mutatis mutandis*, *Sovtransavto Holding împotriva Ucrainei* (reparație echitabilă), nr. 48.553/99, § 71, 2 octombrie 2003].

Având în vedere circumstanțele speciale ale cauzei, Curtea, statuând în echitate, îi alocă suma de 50.000 EUR, pe lângă cea alocată la paragraful 84 de mai sus, cu titlu de prejudiciu material în legătură directă cu încălcarea constatată a art. 6 § 1 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

2. Prejudiciul moral

87. Reclamanta solicită suma de 300.000 EUR cu titlu de prejudiciu moral adus reputației sale în urma deschiderii unei proceduri de faliment, pornită exclusiv pentru datoria constatată prin Decizia Curții Supreme de Justiție din data de 13 ianuarie 2003, ce face obiectul prezentei cereri. Astfel, aceasta face trimitere la publicările deschiderii procedurii de faliment împotriva sa în Buletinul insolvenței din lunile februarie, mai și iunie 2007.

88. Guvernul contestă această sumă ca fiind excesivă și nesuținută.

89. În ceea ce privește reparația prejudiciului moral, Curtea a statuat deja că prejudiciul nonmaterial poate cuprinde, pentru o societate comercială, elemente mai mult sau mai puțin „obiective” și „subiective”. Printre aceste elemente trebuie recunoscute reputația societății, dar și incertitudinea în planificarea deciziilor ce trebuie luate, tulburările cauzate în administrarea societății înseși, ale căror consecințe nu se pretează unui calcul exact și, în fine, deși într-o măsură mai mică, neliniștea și neplăcerile cauzate membrilor organelor de

conducere ale societății (*Comingersoll S.A. împotriva Portugaliei*, [MC], nr. 35.382/97, § 35, CEDO 2000-IV).

90. În speță, Curtea apreciază că situația de incertitudine prelungită în care a fost pusă reclamanta probabil că a cauzat, pe de o parte, tulburări considerabile în planificarea deciziilor ce trebuiau luate în ceea ce privește administrarea activității sale economice și, pe de altă parte, neplăceri în relațiile reclamantei cu alte societăți. Pe de altă parte, această incertitudine probabil că a afectat și reputația reclamantei în ochii clienților săi actuali și potențiali, afectând succesul comercial și viabilitatea însăși a societății, în detrimentul asociaților și al angajaților (vezi, *mutatis mutandis*, *Sovtransavto Holding*, citată anterior, § 80 și *Steel și Morris împotriva Regatului Unit*, nr. 68.416/01, § 94, CEDO 2005-II).

91. Având în vedere totalitatea elementelor aflate în posesia sa și statuând în echitate, astfel cum prevede art. 41 din Convenție, Curtea hotărăște să îi aloce reclamantei suma de 5.000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

B. Cheltuieli de judecată

92. Reclamanta nu a trimis nicio cerere privind cheltuielile de judecată angajate în fața instanțelor interne și în fața Curții.

93. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care le-a solicitat. Prin urmare, în speță, Curtea nu îi acordă reclamantei nicio sumă cu acest titlu.

C. Dobânzi moratorii

94. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA

1. declară cererea admisibilă;
2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 din Convenție;
3. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;
4. hotărăște:

a) ca statul pârât să îi plătească reclamantei, în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, conform art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume:

- i) 45.022,93 RON (patruzeci și cinci mii douăzeci și doi lei noi românești și nouăzeci și trei bani); precum și
- (ii) 50.000 EUR (cincizeci mii euro), cu titlu de daune materiale;
- (iii) 5.000 EUR (cinci mii euro), plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit, cu titlu de daune morale;

b) ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, valabilă în această perioadă, majorată cu trei puncte procentuale;

c) ca sumele menționate mai sus la pct. (ii) și (iii) să fie convertite în moneda statului pârât, la cursul de schimb valabil la data plății;

5. respinge cererea de reparație echitabilă în rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 13 mai 2008, în aplicarea art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,
președinte

Santiago Quesada,
grefier

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 324008

